

DE CLIËNT *voorop*

IN DE WERELD
VAN DE ZORG
DRAAIT HET
OM DE CLIËNT
DIE STAAT ALTIJD
OP DE EERSTE
PLAATS

Clïënt: *Mevrouw Ans de Soete*
Buurtzorgmedewerker: *Gré Schuurman*
Buurtzorgteam: *Ruurlo*

“ZE WEET WAT IK NODIG HEB”

“In mei 2009 kwam ik uit het ziekenhuis. Ik begreep dat ik thuis hulp nodig zou hebben vanwege mijn parkinson. Ik las een artikel over Buurtzorg en dacht: dat is iets voor mij. Kleinschalig met een vast team mensen. Er volgde een intakegesprek, waarbij Gré aanwezig was. Al snel bleek dat er aandacht en begrip was voor mijn situatie. Dat gaf mij vertrouwen.”

“Gré is zeker bijzonder. Ze heeft echt aandacht voor diegene die tegenover haar zit en daarnaast is ze ook heel praktisch en lekker doortastend. Ze weet wat ik nodig heb en geeft handige tips voor lastige situaties en komt vaak met concrete oplossingen en hulpmiddelen.”

“Door haar ben ik weer gaan internetten en e-mailen. Ze haalt me over om op de scootmobiel te stappen. Moeilijke zaak want ik dacht: je gaat erop zitten drukt de voetpedalen in en rijden maar. Mooi niet. Het voelt soms of je omkiepert.”

“Af en toe doen we wat extra's. We winkelen wel eens samen en waar nodig zal ze me helpen. Zo stimuleert ze mij ook om contacten te onderhouden. Helpt eventueel mee met vervoer regelen. Ik doe natuurlijk zoveel mogelijk zelf maar door de energieke en positieve inzet van Gré kom ik een heel eind. Gezien de omstandigheden kan ik het niet beter hebben.”

Cliënt: Thom Gijzen
Buurtzorgmedewerker: Saskia de Wilde
Buurtzorgteam: Baarn

“SASKIA KOMT ELKE DAG OP SCHOOL OM MIJ TE HELPEN”

“Op een vakantie toen ik nog in groep twee zat, moest ik heel veel plassen en drinken. Ik was erg moe en werd steeds dunner. Ik had ook een hele droge tong. Na een tijdje waren we erachter dat ik suikerziekte had.”

“Saskia komt elke dag op school, soms wel twee keer, om mij te helpen. We prikken om te kijken of er insuline bij moet. Ik heb een apparaatje dat met een slangetje in mijn been zit. De hele dag krijg ik insuline, maar soms moet er wat bij.”

“Met Saskia heb ik het meestal over mijn diabetes, maar ook over voetbal of over Simone – mijn nieuwe moeder – die heeft een kindje in haar buik. Ik weet al dat het een jongetje is. Dat is wel spannend, want ik ben enig kind.”

“Op een gegeven moment zal Saskia niet meer komen. Ik denk als ik in groep zeven zit. Dan kan ik het zelf doen. Saskia zal ik niet missen, want ik zie haar nog wel vaker hier op school en in Baarn.”

“Ik ben al vaker in een magazine geweest hoor. Mijn moeder maakte bladen, eentje over kanker, dat had ze zelf ook. Mag ik wat vragen? Hoe lang duurt dit gesprek? Ik moet namelijk zo weer naar de klas. We gaan spelletjes doen.”

Cliënt: Margriet van Bergen
Buurtzorgmedewerker: Agnes Sass
Man/mantelzorg: Cor Toonen
Buurtzorgteam: Arnhem Zuid

“Agnes komt pratend binnen en gaat weer pratend weg. Ze is als een vriendin voor me. Ik ken haar nog uit mijn revalidatietijd, dus inmiddels al drie jaar. Ze zegt heel vaak dat ze het zo bijzonder vindt dat ik nog leef. Dat ik haar sterkste cliënt ben. Tijdens het wassen en aankleden hebben we het over van alles. De tuin, de kinderen en winkelen. Daar ben ik dol op. En het kan gewoon vanachter de laptop.”

“Ik heb sinds dertien jaar diabetes, maar de laatste jaren komt er steeds wat bij. Eerst de diagnose chronisch vermoeidheidssyndroom, toen een hartinfarct, daarop volgde een herseninfarct. Ik kreeg een hersenbloeding vanwege een nieuw medicijn, dat werkte niet zoals verwacht. En onlangs kreeg ik een epileptische aanval.”

“Door faillissement van het bedrijf is Cor nu thuis. Hij is mijn man, mijn huishoudster, mijn kok en mijn klusjesman. Hij heeft bijvoorbeeld de tuin verbouwd, zodat ik kan tuinieren vanuit mijn rolstoel. En hij lakt mijn nagels, altijd passend bij mijn outfit.”

“Zonder Buurtzorg had ik nooit thuis kunnen blijven. Onlangs organiseerden we een groot feest ter ere van ons 25-jarig huwelijk. Iedereen was erbij, vrienden, familie en het hele Buurtzorgteam. En dan te bedenken dat ik er bijna niet meer was geweest.”

“HIJ IS MIJN MAN, MIJN HUISHOUDSTER, MIJN KLUSJESMAN...”

Cliënt: Leo Meijer
Buurtzorgmedewerker: Paul de Bont
Vrouw/mantelzorg: Ria Meijer
Buurtzorgteam: Arnhem Zuid

“WE HALEN REGELMANTIG GRAPPEN MET ELKAAR UIT”

“Ik heb MS, mijn vrouw Ria verzorgt me al twintig jaar. Noem het mantelzorg, het hoort erbij zegt zij altijd. Ze is een sterke vrouw hoor, met veel humor. Ria kreeg een hersentumor, waarop twee operaties volgden. Toen kwam er een ziekte aan haar handen bij, door overbelasting, weer een operatie! Daar bovenop brak ze enkele maanden geleden

haar knieschijf. Niet alleen had zij nu zelf hulp nodig, ook mijn zorg viel weg. We hebben heel even andere reguliere zorg gehad. Maar dat waren te veel mensen in een paar weken en daardoor kon ik niet naar mijn werk. Toen hebben we Buurtzorg ingeschakeld. Paul komt het vaakst, hij is de sterkste man uit het team. Het is echt een schat. Hij is heel precies in zijn werk én hij heeft humor.”
“We halen regelmatig grappen met elkaar uit, de beste vorig jaar. Paul zat ook in het complot. We hadden onze Persoonlijk Begeleider (PB'er) Leonie wijs gemaakt dat we een promotiefilmpje gingen maken voor een héél bijzonder matras. We hadden een filmset in de kamer gefabriceert – met lampen en al - ik lag op het matras. Leonie wist van niks en moest een tekst voordragen. Paul kwam binnen, vermomd als cameraman. Maar Leonie was zo serieus aan het lezen dat ze niet eens doorhad dat ze door haar collega's voor het lapje werd gehouden. Het was voor ons als een vakantie. Iets wat we al jaren niet meer kunnen doen.”

Cliënt: Peter Keijser
Buurtzorgmedewerker: Sjoerd Groen
Buurtzorgteam: Amsterdam - Pijp - Rivierenbuurt

“Zijn jullie er nu al? Ik dacht dat jullie over een kwartier pas kwamen. Wat mijn verhaal is? Laat me vooruit kijken. Het verleden daar kan je niks aan doen. Ik hoop toekomstgericht te worden en eindelijk het verleden achter me te laten.”
“Ik ben een hele vreemde man. Toen ik Buurtzorg kreeg via de GGZ – tja ik heb een verleden dat wil je niet weten – dacht ik: mijn huis is heilig, er komt geen mens in. Maar toen kreeg ik het derde telefoontje. Ik dacht: godver weer die Buurtzorg. Gelukkig heb ik opgenomen. Als ik terug kijk zie ik dat ik me totaal aan het isoleren was.”
“Vier jaar geleden mocht alleen Sjoerd komen, nu komt het hele team bij me over de vloer. De band met Sjoerd gaat natuurlijk heel diep. Ik ken hem al vanaf het begin. We

praten over alles, ik heb heel veel interesses, toneel, Ajax, politiek, dat soort dingen.”
“Wat me tot tranen toe roerde is dat Sjoerd me hielp op de dag dat ik naar de dokter moest van de GGZ. Ik was bang. En hij hielp me. Hij deed de lichten uit, de tv uit. ‘Peter, vergeet je shag niet’. Ik stapte in de stadsmobiel en hij zwaaide me uit. Het deed me aan een zin uit een gedicht denken: Als ik de angst heb om de brug over te gaan, zwaai me na en ik zal mijn angst overwinnen.”

“MIJN HUIS IS HEILIG ER KOMT GEEN MENS IN”